

BOŽKOPIŠ

TĚŠÍNSKÝ

Umělci moderní doby

Amatérští spisovatelé
21. století

Rozhovor s paní Sikorovou

Krátké představení nové vyučující

Anketa

Mezigenerační rozdíly očima
našich studentů

Matěj Szotkowski

Odpovědi absolventa

Jakub

Kaczmarczyk

Rozhovor s jedním z
nejnadanějších muzikantů
školy

Náš tým

Šéfredaktorka

Magdalena Bilková

Redaktoři

Klára Moravcová

Magdalena Heczková

Markéta Lampartová

Judita Balušíková

Valerie Pavlincová

Anna Murycová

Ema Nogawczyková

Grafika

Kristýna Gabrišová

Magdalena Bilková

EDITORIAL

Drazí spolužáci, profesoři, čtenáři Božkopisu,

právě teď držíte v rukou číslo, na jehož vzniku se podílelo mnoho úžasných lidí a já, nová šéfredaktorka. Klárka Moravcová, letos už maturantka, dokázala loňského roku dovést Božkopis do kvalit, které ocenili v krajském kole soutěže o nejlepší Školní časopis roku hned několika cenami (držte Božkopisu palce v kole národním) a za to jí patří velký dík. Já se tímto zavazuji k tomu, že se pokusím její snahu o kvalitní časopis „nezruinovat“ a naopak ji posunout ještě dál.

Toto číslo se věnuje nám blízkému tématu, konkrétně naší generaci Z. Osobně zastávám názor, že největším problémem dnešní společnosti je to, že se lidé vzájemně nerespektují. Nemusí být ani rozdílných národností, mohou mít dokonce stejnou krev – a přesto se navzájem nechápou jen proto, že je mezi nimi jakási propast.

„Ztratil jsem všechny naděje, pokud jde o budoucnost naší země, když dnešní mládež převezme do svých rukou kormidlo řízení. Je to mládež nedisciplinovaná, drzá, nesnesitelná...; Mladí se starají pouze o povrchní věci. Když jsem byl malý kluk, učili nás respektovat starší, ale dnešní mládež je mimořádně omezená a netrpělivá.“

Zní to jako něco, co se ozývá z úst lidí kolem nás, že? Pravda je taková, že tato slova pocházejí od antického básníka Hésiodose.

Co dokazují? Nejhorší není naše generace Z. Nadávalo se na všechny a všichni byli vždycky špatní. A taková nenávist umí ničit vzájemné vztahy.

Proto jsme se pokusili sesbírat střípky z našeho světa a naší reality a představit ji světu. Pokud s námi budete souhlasit, dejte přečíst tenhle Božkopis i svým rodičům, prarodičům, tetičkám a strejdům a spolu se zamyslete nad tím, jak by bylo na světě lépe, kdybychom se pokusili o špetku vzájemného respektu.

Magdalena Bilková, šéfredaktorka

Obsah

- ❖ Editorial
- ❖ Náš pohled na svět
- ❖ Anketa
- ❖ Jakub Kaczmarczyk
- ❖ Netfriends
- ❖ Youtuber
- ❖ Amatérští umělci moderní doby
- ❖ Rozhovor s profesorkou Sikorovou
- ❖ Mondegreeny
- ❖ Recepty k tabuli
- ❖ Playlist
- ❖ Rozhovor s absolventem
- ❖ Vlák
- ❖ Cesta do pekla
- ❖ Komiks
- ❖ Klára Moravcová

K ZAMYŠLENÍ

Náš pohled na svět

Už v minulém století byla různá generační období pojmenována podle charakteristického chování, či událostí, které jejich vývoj mohly ovlivnit. Lidé z generace Z, tedy lidé narození od 90. let 20. století až po současnost, se nazývají “Děti studené války”. Obecně jsou známí internetovým propojením, rychlým způsobem života spojeným s rychlejšími technologickými prostředky. Jejich rodiče, tedy tzv. generace Y, či generace otázek a zpochybňování, se za svých mladých let zabývali otázkami: “Kdo jsme? Kam směřujeme? Co je náš cíl? Jaký má život smysl?”

Z nás, příslušníků generace Z, se vlivem technologického vývoje stávají ne vždy dobrovolné oběti doby. Nemějte mi za zlé, když poukáži na to, že pokud bychom nešli s dobou a od online světa se plně distancovali, svět by o nás za

chvíli nevěděl, nepočítal s námi. To se ovšem liší od požadavků rodičů, která nám vkládají na bedra. Své nesplněné životní sny se snaží aplikovat na svých dětech. A my? Ztrácíme vlastní ponětí o tom, co vlastně doopravdy chceme, co jsou naše sny, tužby. Místo toho přichází jen samá zklamání životem, jelikož nic není tak, jak bychom si sami přáli. Váháme, zda splnit nároky rodičů, učitelů, vlastně celé společnosti, která počítá jen s úspěšnými a vzdělanými lidmi, kteří budou téměř bezmyšlenkovitě dělat, co se jim řekne. Je nám podvědomě podsouvána tendence určovat hodnotu věcí na základě peněz, stupeň štěstí podle množství značkových věcí. V opačném případě se můžeme vzepřít systému a bude se na nás pohlížet jako na labilní, neschopné a nepoučitelné.

Mohlo by se zdát, že si naše generace žije jako v nebi. Tolik možností, tolik variant, jakým směrem svůj osud točit! Opak je ale pravdou. Takový rozhled a svoboda je pro nás, už tak dost sebou nejisté jedince, jen olej do ohně zmatenosti. Kdo se nenarodí s jasnou vizí či talentem pro určitý obor, tápe v sobě dlouhá léta.

A třeba se ani nikdy nedozví, co je jeho "šálek kávy".

Dnešní evropskou generaci netrápí problémy zvráceného systému či diktátorského režimu. Trápí sama sebe.

Klára Moravcová, OkA

ANKETA

Mezigenerační vztahy

Jedním z problémů, který tíží nás mladé, je mezigenerační propast. Starší lidé nechápou náš způsob života, nám mladým zase vadí některé jejich zvyklosti. Co si o tom myslí studenti naší školy?

Co ti vadí na starší generaci?

Ondra L. (PA) - Pořád jen povídají a my je musíme poslouchat.

Filip Sz. (TA) - Na starších mi nevadí asi nic, možná jen jejich vyjadřování.

Oli (KA) - Nejvíce mě štve jejich názory na dnešní dobu. Myslím si, že zamrzli v té své.

Ondra Ch. (QA) - Na starších mi vadí plešky. Nesnáším je.

Tobiáš N. (SxA) - Stále nás jen sekýrují.

Max B. (1. A) - Vadí mi, že vstávají brzy jen proto, aby v době slev zahltali supermarketky.

Honza J. (2. A) - Nechápu nás mladé a zapomněli, že taky jednou byli mladí.

Tereza T. (3. A) - Zacpávají autobusy.

XX (4. A) - Myslí si o nás, že jsme uspěchaní, a odsuzují naše vztahy.

Magdalena Heczková, Markéta Lampartová; 2. A

ROZHOVOR

JAKUB KACZMARCZYK

Jedním z nejnadanějších hudebníků našeho gymnázia je Jakub Kaczmarczyk. Můžeme ho považovat za vzor pro mladší spolužáky. Naši školu reprezentuje na mnohých soutěžích i kulturních akcích. Letos ho čeká maturita.

Ahoj, Kubo! Mohu ti položit několik otázek?

Určitě!

Kdo tě přivedl k hudbě?

Byli to rodiče, kdo mě přihlásili do hudební školy na klavír a bicí.

Hrají tví rodiče také na nějaké nástroje?

Ano, také na několik.

Kolik nástrojů zvládáš ty?

Oficiálně chodím do hudební školy na 3 nástroje: akordeon, klavír a bicí. Ale umím například i na ukulele a mandolínu.

Na jaký nástroj hraješ nejraději a jak ses k němu dostal?

Nejde říct, který mám nejraději, protože jestli má člověk hudbu rád, je mu jedno, na čem ji provozuje. Ale asi klavír, má totiž obrovské možnosti - člověk svými deseti prsty supluje celý orchestr. A také bicí, protože mi přinášejí uvolnění a člověk zde může naplno využít svou představivost.

Hraješ i v nějaké kapele?

Mám pouze jednu stálou, ale účinkuji i v jiných kapelách podle toho, jestli potřebují pomoc, nebo mě pozvou.

Jaké jsou tvé další zájmy?

Kromě hudby moc rád kreslím, jezdím na koni, na lyžích a snowboardu.

Kam půjdeš po maturitě a budeš i nadále pokračovat v hudbě?

Určitě chci hudbu dělat nadále! Původně jsem ji chtěl i studovat, ale zdravotní problémy, které jsem začal mít na začátku gymnázia, se nezlepšily a nedovolují mi maximální hudební trénink. Proto jsem se rozhodl pro medicínu.

Máš nějaký vzor?

Tak idolů mám více, ale mým největším je T. G. Masaryk pro svou moudrost, křesťanskou víru a úspěšný boj za naši vlast a naši lepší budoucnost. Také je mi sympatický tím, že jezdí na koni a velmi se mi líbí jeho knírek ☺

Děkuji za rozhovor!

Judita Balušíková, SA

NET FRIENDS

Sociální sítě nabízejí jedinečnou možnost, jak se spojit s lidmi až z druhého konce světa. Jeden pošle zprávu a za pár vteřin se mu dostane odpovědi. Tedy až na některé výjimky, u kterých by posláni dopisu vyšlo nastejno. Pokud jste ale jako já a socializace v realitě vám dělá problém, tak si rádi počkáte těch čtrnáct dní, než vám odepíšou.

Hodně lidí má ve zvyku nás poučovat, jak je nebezpečné mít internetové kamarády a jak si máme dávat velký pozor a vůbec, raději ať takové kontakty nenavazujeme. Ano, mají pravdu, opatrní být musíme. Na druhou stranu některá taková přátelství mohou trvat dlouhá léta, a to jste si původně chtěli zahrát jen hru, nebo odpověděli na komentář pod videem.

Určité internetové známosti se liší od reálných jen vzdáleností. Říkáte si všechno od každodenních zážitků a trablů po tajemství, která byste nikomu jinému neřekli,

stěžujete si na své sourozence nebo se spolu díváte na film a sdělujete si své dojmy. A pak jsou tu tací, se kterými si občas píšete jen tak, abyste „zabili“ čas. Někdy vám od nich nepřijde zpráva týden a už si myslíte, že zmizeli z povrchu zemského, když najednou vám ve tři ráno zabzučí mobil a vy zjistíte, že vám poslali deset obrázků s mývaly.

Reální i internetové kamarádi mají svá kouzla a říkat, že jeden je lepší než druhý, nejde. Já osobně mám nadevše ráda blízké i vzdálené humanoidy a za nic na světě bych je neměnila.

Val Pavlincová, QA

YOUTUBER

ONDŘEJ WRZECIONKA

Každý 10. člověk již v dnešní době na YouTube nahrál video. Že nikoho takového neznáte? Dámy a pánové, představuji vám nejúspěšnějšího YouTubera našeho gymnázia, Ondřeje Wrzecionku (OkA).

Co je podle tebe a pro tebe YOUTUBE?

YouTube je sociální síť, na které mohou lidé sdílet videa v délce až 11 hodin. Svou existenci začal podobně jako ostatní média, kde lidé točili nějaký styl videí - gaming, vlogy, návody... Postupem času se ale z YouTubu stal jen jakýsi nástroj pro vydělávání peněz z hlediska autorů, anebo nástroj prokrastinace z hlediska diváků. Pro mě byl YouTube místo, kde jsem objevil hru Minecraft, díky které jsem se naučil programovat

a která nasměrovala v průběhu let mou orientaci na informační technologie, které plánuji studovat. Jako programátor různých serverů jsem později chtěl sdílet informace o dalších plánovaných projektech, které se na serverech chystaly.

Co přesně můžeme na tvém kanálu najít?

Jak jsem již zmiňoval, začínal jsem s Minecraftovou tvorbou později jsem zde představoval nějaké novinky. U tohoto typu tvorby jsem aktuálně pořád. Prošel jsem si ale více obdobími, kdy jsem zkoušel natáčet vlogy, parodie, programovací videa, z čehož se podařila maximálně ta programovací videa.

Proč sis pro svou tvorbu vybral YOUTUBE?

V době, kdy jsem si kanál zakládal, to bylo populární. Bylo zde nejvíce lidí, kteří sledovali podobnou tvorbu, a byla tam i vidina malého výtědku.

Jak si tvůj kanál na YOUTUBE vede?

Prošel jsem mnoha obdobími, asi nejhorším v průběhu března až září, kdy jsem se rozhodl ukončit jeden z nejpulárnějších serverů, ze kterého jsem točil přes rok a půl. Od března do června jsem se tedy snažil Minecraft nahradit různými jinými hrami a typy videí, které ale jen zakopávaly kanál hlouběji do země. V září jsem spustil projekt oživení serveru, díky kterému jsem v prvním týdnu získal zpět přes 50 odběratelů a za měsíc jeho fungování přinesl dalších 30. Vzhledem k tomu, že chodím do maturitního ročníku a svůj hlavní cíl (dosáhnout 1000 odběratelů) jsem si díky tomu projektu splnil, plánuji tento projekt dokončit a následně předat někomu mladšímu, kdo bude mít čas se mu věnovat. Projekt je navíc navržen tak, aby byl schopný fungovat i bez YouTube kanálu.

Výhody/nevýhody YOUTUBE a rady začínajícím YOUTUBERům?

YouTube je místo, kde se člověk setká s nemilosrdnými komentáři sledujících. Ať už se jedná o 15leté kritiky, kteří vám pod každé video napíší dvacet grafických a třicet pravopisných chyb, které jste ve videu udělali, nebo o 6leté děti, které pod každé video napíší "První!" s radostí, že je nikdo nepředběhl. Většinou jsou to kritici, což ale nevylučuje, že se občas najde i nějaký ten sledující, který napíše pozitivní komentář. Pravdou však stále zůstává, že pokud jsem s něčím spokojený, je menší šance, že to pochválím, než že zkritizují něco, s čím spokojený nejsem. O výhodách, jako je finanční výtědek nebo sláva, nemluví, protože jsou celkem dost kontroverzní. Sice jsem se ani k jednomu zatím nedostal ve velké míře, ale YouTube stejně v České republice víc než 10 000 Kč

měsíčně nevydělává (a to mluvím o kanálech s milionem odběratelů) a Youtuber si musí peníze získat díky reklamním spolupracím. Začínajícím YouTuberům bych doporučil, aby si dobře rozmysleli, co chtějí točit, měli originální nápad, většího YouTubera (ideálně nad 100 000 odběratelů), co je podpoří, a hlavně odvahu pokračovat ve své tvorbě i přes kritické komentáře a výdělky v desítkách korun měsíčně.

Děkuji za zajímavé postřehy, Ondro. Držíme ti palce v čemkoliv, co se rozhodneš dělat, a těšíme se na tebe v televizních novinách!

P. S. Nezapomeň zmínit, s kým jsi chodil do školy. <3

Klára Moravcová, OKA

JAK TO JE

Amatérští umělci moderní doby

Každý den slychávám na adresu dnešní mládeže komentáře jako *drzouni, nevychovaní, pitomci, nevzdělanci, závisláci, neschopná individua*. Nemusíme vlastně ani nic udělat, stačí, že se objevíme. Nejlépe s mobilem v ruce. Patřím ale také mezi skupinu pubertáků, kteří ještě nezanevřeli na knihy. Má podivnost dosahuje navíc takové míry, že se je sama dokonce pokouším psát. A nejsem sama. Vymoženosti moderní techniky ulehčují člověku každodenní fungování a dokonce i my, čtenáři a amatérští spisovatelé, si můžeme dovolit tahat s sebou celou dvousetkilovou knihovnu ukrytou ve čtečce či v jiném chytrém zařízení.

Zatímco nás tedy babičky a dědečkové prohánějí a chtějí náš mobil vyhodit z okna, my se vzděláváme a ponořujeme do světa fantazie ukrytého mezi řádky.

Jak už jsem dříve zmínila, moderní doba dává možnosti i amatérským autorům. Díky internetu nemusí psát jen „do šuplíku“, ale mohou se o svá díla dělit se světem a rozšiřovat své schopnosti. Vzájemné sdílení znalostí a zkušeností nám pomáhá v růstu a obohacuje nás.

Koneckonců, světově známý román *Padesát odstínů šedi* byla původně amatérská fanfikce na ságu *Twilight*.

Dnes vám představím dvě z nejpravděpodobnějších míst, kde naše díla můžete najít:

1. Blogy

Blog je webová aplikace obsahující příspěvky většinou jednoho autora na jedné webové stránce. Obsah se pak pohybuje v rozmezí od osobních „deníčků“ až po oficiální stránky firem či weblogy pro jednotlivé fandomy (skupiny fanoušků či osob se stejným zájmem). Publikovat zde může buďto pouze správce stránek, či větší skupina (případně komunita). Některé blogy umožňují čtenářům přidávat komentáře, jiné jsou neinteraktivní.

Existují blogy, které se týkají díla jednoho autora (Elysejský klíč, The One Geek Girl) nebo fungují jako shromaždiště příběhů stejného nebo několika žánrů (fanfikce Blesk, fanfiction.potterhary.net).

Pohládit a obejmout, abyste pomohli, to dokáže asi každý člověk. Obětovat se pro druhého, no, takových lidí už je málo, ale pořád dost. A co ublížit, zradit, zahnat do kouta, abyste slepce přinutili otevřít oči? Kdo dokáže něco takového? I když to může být jediný způsob, jak pomoci, kolik lidí má v sobě tolik síly, tolik... něčeho?

Alice O'Really, Elysejský klíč, 15.

Do prázdná

"A ode mě čekáš, že ti to budu vymlouvat? Ach ne, má milá, své břemena a své viny si pěkně nech na svých bedrech ty. (...) Svě viny nech sobě, já mám svých dost."

Richenza, Bless the child, Kniha pátá: Poutník

2. Wattpad

Wattpad je webová stránka i aplikace pro smartphony, která přišla roku 2006 z Kanady. Na jednom místě můžete sehnat povídky mnoha jazyků i žánrů. Čtenáři mohou příběhy komentovat a "lajkovat" prostřednictvím hvězdiček. Repertoár žánrů je velmi různorodý. Naleznete zde: fanfikce, fantazy, sci-fi, krimi, chick lit, short story,... Nejedna autorka už své příběhy dostala i do knihkupectví. Příkladem může být série After od Anny Todd či Šťěstí na dosah od Ireny Petříkové (pozn. – obojí byla původně fanfikce na Harryho Stylese, náhoda?).

Jedny z pravděpodobně nejznámějších českých wattpadových autorek

s nejkvalitnějšími díly jsou Irene
Lois Calder – Irethis (Teorie
blázna), Kat Meziřádky (Mé
jméno, má krev) Frost Snowflake
(Svět za obrazovkou), Artiis
(Jellicle) či SecretElle (Drákula).

*„Není to jen příběh o lidech, kteří
zemřeli,“ stiskla mu povzbudivě
paži. „Ale hlavně o těch, co měli tu
smůlu, že museli žít dál bez nich.“*

Kat Meziřádky; Mé jméno, má
krev III.; Epilog

Podstatné je však připomenout, že
většina děl z netu je psaná bez
odborné korektury a mnohdy,
bohužel, dětmi, které nedokončily
ani základní školu. Jejich pravopis
a gramatika tomu pak povětšinou
odpovídají.

Většina této tvorby tedy funguje
jako výborný relaxační prostředek.
Pro vzdělávání je mnohem lepší
sáhnout po staré dobré voňavé
papírové knize.

Magdalena Bilková, 2. A

ROZHOVOR

PANÍ PROFESORKA SIKOROVÁ

Pro toto číslo jsem vyzpovídala nováčka na naší škole, bývalou učitelku tenisu, profesorku Jarmilu Sikorovou. Rozhovor začal i skončil úsměvem. Copak se za tím úsměvem skrývá a jaká tato nová profesorka vlastně je? Čtěte a dozvíte se...

Jak se dnes máte?

Ráno bylo náročné, jelikož rekonstruuji byt a řešila jsem nějaké problémy s malíři. Obecně se mám ale dobře. Děkuji za optání.

Jaké jste měla dětství?

Pěkné a sportovní, jelikož rodiče mě i sestru vedli ke sportu. Díky

aktivitám jako chození po horách, tenis a učení s rozumem bylo mé dětství i velice pestré.

Kým jste chtěla být, když jste byla malá?

Přála jsem si být tenistkou, nebo trenérkou tenisu, což se mi později splnilo.

Proč jste se rozhodla učit?

Během své tenisové éry jsem vystudovala učitelství. Po krátké době, kdy jsem hrála tenis, mě lákalo si zaučit. A také jsem už chtěla nějakou změnu.

Kdo byl Váš vzor?

Hlavně sportovci - tenisti, ale i má třídní učitelka, která zároveň učila matematiku.

Jaké jste měla známky z předmětů, které učíte?

Z matiky jsem mívala jedničky, i když na gymnáziu jsem měla také dvojky – naše matikářka byla totiž neskutečně přísná. Z tělocviku jsem mívala jedničky.

Kde se vidíte za deset let?

Doufám, že na gymnáziu. A snad s nějakým klidnějším bydlením.

Jaká byla Vaše nejzvláštnější zkušenost se žáky?

Jednou na základní škole, když jsem učila šestou třídu, mě překvapilo, když žák pohotově věděl o komutativním zákonu.

Jaká byla Vaše nejzvláštnější zkušenost s učiteli?

Radostná událost se mi stala během zápočtu z matematiky na vysoké škole. Profesor nám rozdál obzvlášť náročné testy, se kterými jsme si nevěděli rady. Když jsme prosili o radu spolužáky z vedlejší lavice, dozvěděli jsme se: "Vždyť to tam máte zakroužkovaný!" A opravdu. Dostali jsme papíry se správnými odpověďmi 😊

Co děláte ve volném čase?

Sportuji a řeším bytové problémy.

Jakou hudbu posloucháte?

Rock. Mezi mé oblíbené kapely patří Green Day, Divokej Bill a mnoho dalších.

Jaká je Vaše oblíbená kniha?

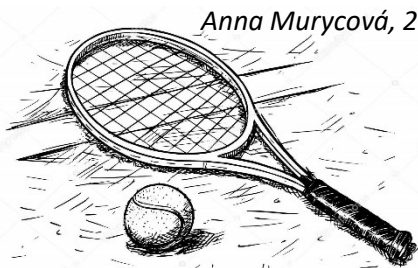
Sophiina volba.

Jak byste se popsala jedním slovem?

Sportovec.

Děkuji za rozhovor

Anna Murycová, 2. A

PRO POBAVENÍ

Syndrom Okybača aneb Mondegreeny

Každý z nás má nebo měl nějaké kousky písniček, které mu v jednom verši za boha nedávaly smysl. Mohl nad nimi přemítat celou noc, ale jednoduše nepochopil, co to ten fantom „Černo Okybača“ v Beskydech dělá, a proč tam krucipísek zatáčí ověčky. **Mondegreen** je slovní hříčka, která vzniká záměrným či neúmyslným přeslechnutím či záměnou podobně znějících slov.

1) Další skvělý příklad písničkového nesmyslu je z písně Jožka Černého. Chudák **měkoň**, když ho ty koně vyvádějí. Taková melancholická píseň, ale každému z ní v paměti uvízne jen ten měkoň.

(Už mě koně vyvádějí)

2) Přiznám se - do dnešního dne jsem si myslela, že **Žirafičí** krabice opravdu existuje, že ji má Mach nebo Šebestová někde pod postelí.

(Žirafy či krabice)

3) I česká hymna může skrývat úskalí. Možná proto, že po nich šplhá neohrožený horozdolávač **Boryš**, jelikož *Boryš umí po skalinách... ale co, to už nám Pepa Tyl neprozradil.*

(Bory šumí po skalinách)

4) Statistika **Dubaje** má však cenné údaje, aneb jak malý chytrolín z pohádky Princové jsou na draka předpověděl ekonomický progres Dubaje již v roce 1980. Anebo měl jenom rýmu?

(Statistika nuda je, má však cenné údaje)

5) Kam všechny věci plavou? Petr Fiala si nechá projít hlavou a pak odpoví: "Jestli je všechno **jendé**"

(Jestli je všechno jen dech)

6) Kdypak **tetřevi Honzlovci** prohrají? Když tokají, přátelé. Když tokají přes noc na Karlštejně.

(Kdypak tetřevi hon s lovci prohrají?)

7) Pozor, pozor! Už troubějí! Po kopcích chodí strašidlo komunismu. Na horách je **Lenin**.

(Už troubějí! Už troubějí! Na horách jeleni)

8) Chudák Zajíček **Swenn Jansen** sedí sám.

(Zajíček ve své jamce sedí sám)

9) Dodnes nechápu, co jsou ty **rozjizvy**, o kterých Honza Nedvěď zpívá.

(Hrozny z vinic neposbírání)

10) **Nehascotě** nepálí. To je možná fajn, že nepálí. Ovšem kdo má odvalu tomuto slovu s jistotou určit aspoň slovní druh?

(Nehas, co tě napálí)

Mondegreenů je mnoho a bude jich ještě víc!

Zajímavost:

Pojmenování "mondegreen" odkazuje na esej Sylvie Wrightové *Smrt lady Mondegreen*, kde autorka psala, že se jako dítě domnívala, že ve skotské baladě ze 17. století *The Bonnie Earl of Murray* slyšela **They have slain the Earl of Moray, and Lady Mondegreen** (Stáli hraběte z Moray a lady Mondegreen) namísto **They have slain the Earl of Moray, and laid him on the green** (Stáli hraběte z Moray a uložili jej na pažit).

Klára Moravcová, OkA

CYKLUS

Recepty k tabuli

Francouzská kuchyně patří jistě mezi nejoceňovanější. Řada francouzských pokrmů se rozšířila po celém světě, a v roce 2010 označila proto organizace UNESCO tento typ kuchyně za „nedotknutelné kulturní dědictví“. Francouzská kuchyně je známá především svou potřebou perfekcionalismu a puntičkářství. Chuťové tóny musí hrát navíc v souladu s jednoduchostí, zároveň tím ale podtrhují jedinečnost francouzských pokrmů. A kdo jiný by nás měl zasvětit do tajemství tzv. haute cuisine (vysoká gastronomie) než pan profesor David Vlček?

O francouzské kuchyni se bavíme i v hodinách francouzštiny, a když na to přijde, je fajn si výuku zpestřit ochutnávkou.

Poslední takový exkurz do kuchyně země galského kohouta proběhl v září v sextě a musím velmi pochválit všechny, kteří se aktivně zapojili a sami se pustili do přípravy některých tradičních pokrmů. Mohli jsme tak ochutnat Ratatouille, Quiche lorraine (slaný koláč původem z Lotrinska), Gratin dauphinois (gratinované brambory), palačinky, několik druhů sýrů, marmelád, dezertů a k tomu samozřejmě nesměla chybět křupavá bageta, croissant či briška.

Svou špetkou do mlýna jsem přispěl i já svým pokusem o cibulový koláč, o jehož recept bych se chtěl podělit. Jeho příprava je snadná a troufám si říct, že když jsem to zvládl já, zvládne to každý.

Cibulový koláč

- **Ingredience:**

400 g listového těsta
500 g najemno nakrájené cibule
3 lžice olivového oleje
2 lžice sušeného tymiánu
3 našlehaná vejce
300 ml mléka
100 g nastrohaného ementálu
sůl a pepř

- **Postup:**

Předeheat troubu na 190°, rozválet listové těsto a vyložit jím koláčovou formu, přebytek oříznout a ještě na chvíli dát vychladit do lednice. Před vložením do trouby je vhodné těsto zatížit, třeba fazolemi, aby nevyběhlo. Po cca 10 minutách předpékání odebrat zátěž a nechat v troubě ještě asi 5 minut, dokud těsto nezezlátne.

Cibulová náplň: Je nutné rozpálit olej a cibuli opékat, dokud nezačne být vláčná, občas promíchat, aby se nepřipálila a nezhořkla.

Pak přidat tymián, pepř a sůl a opékat na mírném ohni asi ještě čtvrt hodiny, až cibule chytne zlatavou barvu. Směs nechat trochu vychladnout.

V misce smíchat vejce s mlékem, polovinou sýra a trochou pepře. Vychladlou cibuli rovnoměrně rozprostřít na předpečený korpus a opatrně zalít směsí vajec, mléka a sýra. Nakonec posypat zbývajícím sýrem a péct zhruba 30-40 minut, aby náplň ztuhla, zezlátla a těsto bylo křupavé. Koláč je možné podávat teplý i vychladlý.

PÁR ODPOVĚDÍ PANA PROFESORA NA ZVÍDAVÉ

OTÁZKY:

Jaký největší úraz jste zažil v kuchyni při vaření?

Žádný větší úraz naštěstí nebyl, asi proto, že se v kuchyni nevyskytují příliš často. Takže spíše se jedná o klasické říznutí při krájení, popálení se o troubu, občas bouchnutí do hlavy, když se sehnou pro správný hrnec a zapomenu, že jsem nad sebou nechal otevřená dvířka kredence... 😊

Jaký názor máte na vegetariánství a veganství?

Osobně maso k životu moc nepotřebuji. Negativní postoj k němu mám totiž hluboce zakořeněný už od školky, kdy nás nutili jíst nepoživatelné. Nicméně nemohu říct, že bych byl úplný vegetarián. Zvládám kuřecí prsa, šunku z chlebičku nesundávám, a byť si nedělám iluze, že by se jednalo o čistě kuřecí maso, občas si dopřeju i nějaký ten kuřecí hamburger.

Abych se vrátil k dotazu, k vegetariánství mám blízko, veganství už mi přijde jako zbytečný extrém. Jsou ale i větší úlety, např. nechápu ty, co si libují v ochutnávání smažených

sarančat, švábů, grilovaných štírů, pavouků či jiných potvor. Obecně zastávám názor, ať si jí, kdo co chce, hlavně když to nevnucuje ostatním.

Kolikrát denně si dopřáváte kávu? A jaký druh máte nejraději?

Kávu piju výjimečně - třikrát čtyřikrát do roka, a to v případech naprostého vyčerpání, kdy vím, že potřebuju nakopnout, vnímat a vydržet. Nemohu ale říct, že by to mělo nějaký výrazný efekt. Jinak dávám přednost čaji, hlavně zelenému.

Jaký opravdu nejpodivnější pokrm jste ochutnal? A kde to bylo?

Octové chipsy v prváku na zájezdě v Anglii. Nic odpornějšího jsem asi nejedl, snad jen to maso ve školce :D

A poslední otázka, která se netýká kuchyně. Co Vás inspirovalo k učitelství francouzštiny?

Naše francouzštinářka na gymplu. Fascinovala mě, francouzština s ní mě bavila a paní profesorka mi byla v lecčem inspirací.

Klára Moravcová, OkA

CYKLUS

Playlist

Hudbu poslouchá každý. Ovšem platí pravidlo: „Co člověk, to jiný styl“. Přesně to platí i pro muziku.

Požádaly jsme tedy **Terku Morcinkovou z 2. A**, aby nám představila svůj Hvězdný playlist aneb Hudbu pro všechny příležitosti. Terka je vášnivá „metalistka“, a to se odráží i na jejím výběru písní.

Kategorie:

- **Deep song**
- **Píseň, kterou si zpívám ve sprše**
- **Já tak rád trsám, trsám!**
- **Když se učím**
- **Srdcovka**

1) Deep song? Tak to bude určitě **Hope od We came as Romans.**

*We all fall, crawl out of the fear
you're in
Don't give up
We won't fall to our knees
We are the one true hope*

2) Upřímně ve sprše spíš přemýšlím, ale když už si zpívám, tak asi **Funeral Party od My Enemies & I.**

*Dearly beloved, we gather here
broken hearted
To have a moment of silence for
the recently departed*

3) No trsám, trsám, bych tomu neříkala, ale v klidu mě nikdy nenechá **Ice Nine Kills-Merry Axe-Mas!**

*Taught me the meaning of
Christmas
Punish the wicked
Don't ask for Santa's forgiveness*

4) Ještě se učit, že... ale ne, při učení se mi nejlépe poslouchá něco od Arch Enemy, třeba First Day in Hell.

*First day in hell
See the terror in abandoned
gates...
Fear sunken eyes
Get the guards and walk a dozen
paces, saturnine*

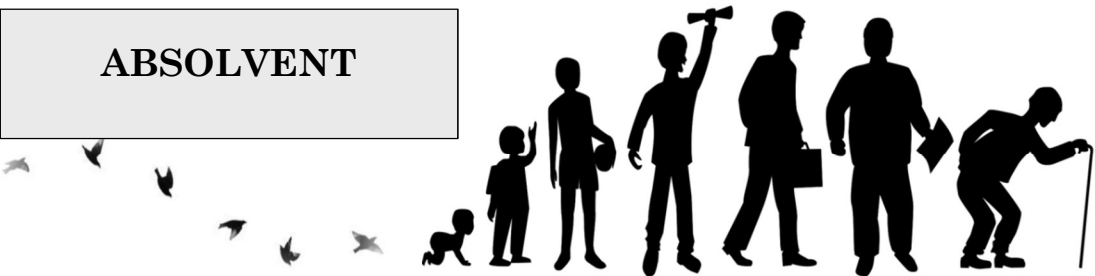
5) Srdcovka? Je pro mě docela složité vybrat jednu, ale když už musím, tak to bude Suicide Silence O. C. D.

*Here in my head, I can't tell who
I'm talking to.
It seems I can't tell what's being
said,
someone please tell me, am I live
or dead.*

*Markéta Lampartová, Magdalena
Heczková; 2. A*

ABSOLVENT

ROZHOVOR S MATĚJEM SZOTKOWSKIM

Mezi bezpečnými zdi gymnázia nacházíme vzdělání a ve svých srdcích uchováváme sny, kvůli kterým jsme kdysi poprvé práh tohoto místa překročili.

Matěj Szotkowski zúročil to, o čem snil, a dnes na roky strávené na naší škole, vzpomíná ...

Jakou školu navštěvuješ a ve kterém jsi ročníku?

Navštěvuji už 3. rokem **VUT v Brně, konkrétně Fakultu strojíního inženýrství** - obor Základy strojíního inženýrství. První tři roky se berou takové obšírné základy všeho možného. Takže se člověk z gymplu může rozkoukat, co by ho bavilo dělat dál. Na navazující magisterské studium si potom můžete vybrat z oborů, mezi které patří například:

Stavba letadel, Aplikovaná informatika (automatizace výroby a různí roboti), Energetické inženýrství (řešíte třeba návrh turbín pro elektrárny), Slévárenské technologie nebo Automobilové inženýrství.

Z jakých předmětů jsi dělal přijímačky na VŠ a co bys poradil těm, kteří se na ně chystají?

Přijímací zkoušky jsem nedělal. Na VUT jsem se dostal na průměr a ještě jsem **za maturitu dostal mimořádné stipendium**. Dostává ho každý rok 500 nejlepších prváků. **Hodnotí se státní část maturity a musíte se o stipendium přihlásit**. Hodně lidí se podceňuje a neudělá to. Takže za zkoušku to určitě stojí, i když by třeba maturita nedopadla úplně na 100%. **Co bych ale doporučil, je používat Facebook**. Najděte si skupiny studentů školy, na kterou míříte. Poptejte se tam a lidi rádi poradí.

Jsi spokojen se svým výběrem VŠ?

Určitě. Na technice člověk získá jiný pohled na svět, vidí jiné problémy a snaží se hledat šikovná řešení. Seznámíte se s laboratorními technikami, moderními technologiemi ... Po těch letech, co tady jsem, už dokonce pomalu zjišťuju, co mě vlastně baví.

Co je nejtěžší?

Musím říct, že na první pohled technika pro mnohé vzbuzuje zbytečný respekt. Technické kreslení, matika, fyzika. Kdo ví, co se tam vůbec všechno učí? Zrovna v případě FSI se není až tak čeho bát. Z gymnázia má člověk v matice a fyzice solidní základ. Takže první semestr matematiky nemusíte celkem nic moc řešit. Fyzika dokonce první semestr ani není. Můžete se místo toho soustředit na zmíněné kreslení. Tomu jsem první semestr věnoval

dost času a musím říct, že se to vyplatilo. Každopádně se ale nemusíte bát žádného kreslení rukou, takhle se dělá jen jeden výkres. Potom vše v počítači. Jinak bych ale neřekl, že by bylo něco přespříliš těžké. Pro velké množství lidí je šokem zkouškové a to kvantum informací, které musí za krátkou dobu vstřebat. U nás to takhle moc nefunguje. Člověk tady dělá pořád něco. Projekty, různé úkoly a připravuje se na zápočty. Takže nezastavíte se celý semestr, ale zkouškové pak není až takový problém. Výhodou je, že pokud něco pochopíte, tak naučit se to už není až takový problém.

Čím žiješ aktuálně?

Zápočty, projekty, blížícím se zkouškovým a domlouváním si brigád v technických firmách.

Na co ze studia na gymnáziu nejvíc vzpomínáš?

Určitě na rozmanitost lidí, předmětů a činností. Rád vzpomínám na atmosféru malé školy, kde už druhým rokem znáte větší polovinu lidí. A v neposlední řadě na všechny ty lidi, ať už spolužáky nebo profesory.

Jsi v kontaktu se svými bývalými spolužáky?

Dokonce se dvěma bydlím na bytě v Brně. Ale ano, scházíme se ve větším počtu každý rok. S těmi, se kterými jsem se bavil více, se vídám individuálně i častěji.

Chtěl bys současným studentům gymnázia něco vzkázat?

Určitě si užívejte toho, že jste mezi chytrými a rozmanitými lidmi. Nikde jinde se nesejdou takové všemožné typy osobností!

PRÓZA

Vlak

Vyjdu z domu, zvolím si nejkratší trasu k vlakové zastávce, batoh či tašku s nejn nutnějšími věcmi u sebe. Je to malá zastávka bez světového významu a přesto zde započínají velké cesty. Všechno mládí a nespoutanost se nyní převtělilo do jízdenky, malého papírku, který svírám v ruce. Jeho titěrnost a vážnost kontrastuje s prostým rozhodnutím vyjít z domu a vypravit se na ono místo.

Ono místo se nenachází daleko. Pokaždé je tím místem něco jiného. Pár kilometrů a přece velký kus svobody.

Čekám. Čekám na nástupišti tak nepřítomně, že se zdám být zcela klidná. Už slyším ten euforický zvuk kroků lidí a pískání brzd. Už se nezdám být tak klidná, spaluje mne touha. Touha, která byla na světě prožita tolikrát, že lidé vystaveni téhle touze pravidelně si začínají vytvářet protilátku jménem všednost. Všednost zabíjí všechno mladé a krásné. „Je na čase dospět,“ říkají, avšak oni si jízdenku za svobodou už nikdy nekoupí.

Ema Nogawczyková, QA

Cesta do pekla

Val Pavlincová, QA

Procházím se tichou krajinou,
na zem padá sníh,
do království pokrytého krustou ledovou
mne provází temný stín.

Jsem na cestě rok?
Nebo snad dva?
Však každyčký můj krok
provází hustá tma.

Dnem i nocí,
provází mě společník tichý,
on jen hledí a slyší,
nikdy však nepromluví.

Dnes však, dnes slyším šepot,
téměř neslyšný, jak motýlích křídel třepot.
Tiše mě varoval a já nevěděl před čím.
Že by snad před temnotou, již vstříc kráčím?

Nohy mne nesou dál a dál,
do kostí vkrádá se zima.
Stín se pomalu zvětšoval,
srdce obalila vina.

Stín mi zmizel z dohledu,
šepot změnil se v křik.
Světlo už nepronikne tu,
zbyl jsem jen já, tma a ten démonův ryk.

HE HE
HEI

DALA JSEM
JEDNOMU ŽÁKOVÍ
VYSKLONŮVAT
SLOVO CHLEBA

ŘEKL
KDO CO - CHLEBA
S KÝM ČÍM - SEJPLANE
KAMU ČEMU - NNE

NO A CO
ON?

HI
LHI

Rozhovor

s Klárou Moravcovou

- **Jak zatím první dva měsíce ve škole zvládáš?**
Navalilo se toho docela dost, jelikož jsem v maturitním ročníku. Kolem je plno starostí jako maturiták, maturita a podobně, ale nemůžu si stěžovat. Ne, že bych mohla
- **Jak ses dostala ke psaní?**
Začala jsem už jako malá. Byly to však většinou horory a krváky. **Chceš se psaní věnovat i v budoucnu?**
To je těžká otázka. Spisovatelem se člověk může stát kdykoli. Já bych ale chtěla, aby psaní bylo pro mě koníčkem.
- **Na jakou vysokou školu se chystáš?**
Mám v plánu jít na marketingovou komunikaci, která zahrnuje copywriting a žurnalistiku. Samotnou žurnalistiku bych ale studovat nechtěla, protože ze zkušenosti vím, že se tím člověk neuživí a při dnešní politice je to i docela nebezpečné.
- **O čem nejraději píšeš?**
Když nepíšu zrovna pro Božkopis, tak píšu proto, abych ze sebe dostala své pocity, myšlenky a emoce. Je to můj způsob terapie. Mé příběhy jsou většinou smutné, hloubavé nebo filozofické.
- **Jak dlouho pracuješ v časopise?**
Začala jsem psát do Božkopisu na konci školního roku 2016/17, kdy jsem přispěla fejetonem. Další školní rok jsem se už stala šéfredaktorkou.
- **Co děláš ráda ve volném čase?**
Docela hodně sportuji, každé ráno chodím do posilovny a běhám. Mimo to i hodně čtu, i když toho volného času teď moc není.
- **Jaká je tvá nejoblíbenější kniha?**
Rozhodně Malý princ. Českou verzi jsem přečetla 12x, anglickou 5x a německou 2x. Tímto zdravím paní profesorku Nogovou.
- **Co bys vzkázala nastupujícím redaktorům?**
Přála bych si, aby drželi pospolu a brali psaní jako koníček, a ne jako povinnost, protože je to vždy na článku znát. Měli by si najít nějaký společný cíl a dělat to se zápallem, protože to vše vytváří skvělou atmosféru. A běda vám, až se příští rok přijdu podívat na 100. výročí školy a časopis fungovat nebude!
My bychom tímto chtěli moc poděkovat za rozhovor a popřát Klárce do dalších let jen to nejlepší. ■

Magda Heczková a Markéta Lampartová, 2. A